

РОЗВИТОК БУХГАЛТЕРСЬКОЇ ПРОФЕСІЇ ТА ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ В ПІДГОТОВЦІ ФАХІВЦІВ З ОБЛІКУ, АУДИТУ, ФІНАНСІВ

Гелиш Тетяна

студентка

Львівський національний університет імені Івана Франка

м. Львів

ПОНЯТТЯ СУТТЄВОСТІ В АУДИТІ

Аудиторська перевірка фінансових звітів за МСА має на меті висловлювання думки про те, чи складені фінансові звіти в усіх суттєвих аспектах відповідно до визначеної концептуальної основи фінансової звітності [2].

Міжнародний стандарт аудиту 320 (надалі – МСА 320), що в новій редакції має назву «Суттєвість при плануванні та проведенні аудиту», як і раніше, не містить визначення поняття «суттєвість». Натомість вказано, що викривлення, а також упущення інформації вважаються суттєвими, якщо вони можуть вплинути на економічні рішення користувачів, що ґрунтуються на даних фінансової звітності [3].

Визначення аудитором суттєвості є предметом професійного судження та залежить від розуміння аудитором потреб користувачів фінансової звітності у фінансовій інформації. За таких умов аудитору доцільно припустити, що користувачі:

а) мають достатнє знання бізнесу, економічної діяльності та бухгалтерського обліку, а також готові вивчати інформацію у фінансовій звітності з належною ретельністю;

б) розуміють, що фінансову звітність підготовлено, надано й перевірено з урахуванням рівнів суттєвості;

в) визнають невизначеність, притаманну вимірюванню сум, що ґрунтуються на оцінках, судженнях і розгляді майбутніх подій;

г) приймають обґрунтовані економічні рішення на основі інформації, що міститься у фінансовій звітності [1].

Чим вищий рівень суттєвості, тим нижчий аудиторський ризик при перевірці, тобто можна сказати, що існує взаємозв'язок між суттєвістю і ризиком аудиторської перевірки. Виділяють три рівні матеріальності помилок і пропусків.

Перший рівень - помилки і пропуски, суми яких малі і за своїм змістом незначні, тобто не можуть впливати на рішення користувачів цієї інформації (нематеріальні помилки і пропуски):

Другий рівень - матеріальні помилки і пропуски, які впливають на рішення

користувача, але фінансова звітність реально відображає дійсність і є корисною;

Третій рівень - матеріальні помилки і пропуски, які ставлять під сумнів достовірність і об'єктивність всієї звітності, унаслідок чого можуть бути прийняті хибні рішення. Установивши третій рівень матеріальності, аудитор у своєму висновку дає незадовільну оцінку стану бухгалтерського обліку та звітності.

У процесі аудиту достовірності фінансової інформації і правильності ведення бухгалтерського обліку аудитори повинні виявляти факти перекручування даних обліку та невірною складання звітності. Причинами цього можуть бути свідомі і несвідомі дії посадових осіб. У наслідок ненавмисних дій виникають помилки, а свідомі дії можуть бути класифіковані як шахрайство [4].

З огляду на це, аудитор повинен включити до аудиторської документації такі суми, а також чинники, використані для їх визначення:

- а) суттєвість на рівні фінансової звітності в цілому;
- б) якщо це застосовно, рівень або рівні суттєвості для окремих класів операцій, залишків на рахунках і розкриття інформації;
- в) суттєвість виконання;
- г) інформацію щодо будь-яких переглядів під час виконання аудиту[1].

Серед різноманіття методів визначення рівня суттєвості аудитор самостійно вибирає найприйнятніший. У вітчизняній аудиторській практиці рівень суттєвості визначають двома методами – індуктивним та дедуктивним. За першим методом першочергово встановлюють рівень суттєвості для окремих статей, а потім для усієї фінансової звітності. З викладу міжнародного стандарту очевидно, що пріоритетним є так званий «дедуктивний» метод, за яким спочатку встановлюють загальний розмір максимально допустимої аудитором помилки для всієї фінансової звітності, а потім розподіляють її між конкретними статтями.

Отже, «суттєвість» є одним з найважливіших понять в аудиторській практиці, оскільки саме воно супроводжує аудитора з моменту визначення видів, обсягів та термінів здійснення аудиторських процедур і до формування аудиторського висновку. Метааудитора – встановлюючи рівень суттєвості помилок у фінансовій звітності, підтвердити або заперечити її достовірність [3].

Список використаних джерел

1. Міжнародні стандарти контролю якості, аудиту, огляду, іншого надання впевненості та супутніх послуг. Частина 1/ [Електронний ресурс] // Режим доступу : <http://www.mia.kiev.ua/images/stories/books/isa-2010-t1-ukr.pdf> (дата звернення: 10.11.2013 р.).

2. Немченко В. В. Аудит. (Основи державного, незалежного професійного та внутрішнього аудиту). / За ред. проф. Немченко В.В., Редько О. Ю., Підручник. – К. : Центр учбової літератури, 2012. – 540 с.

3. Саханевич К.В. Визначення рівня суттєвості в процесі аудиту [Електронний ресурс] / К.В.Саханевич, В.М.Чубай. — Режим доступу до статті : http://archive.nbuv.gov.ua/portal/natural/vnulp/menegment/2012_722/45.pdf (дата звернення: 10.11.2013 р.).

4. Утенкова К.О. Аудит : навчальний посібник [Текст] / К.О. Утенкова. – К.: Алерта, 2011. – 408 с.

Рудько Мар'яна

студентка

Тернопільський національний економічний університет

м. Тернопіль

ПРОБЛЕМИ ОБЛІКУ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО КАПІТАЛУ ПІДПРИЄМСТВА

Відмінною рисою сучасної економіки є зростання ролі інтелектуального капіталу, який на сьогодні являється ключовим чинником успішного функціонування будь-якого підприємства. Невідчутні активи, які є основною частиною інтелектуального капіталу підприємства, розглядаються менеджерами як головне джерело конкурентних переваг. Знання, кваліфікація персоналу, бренди являються, як правило, специфічними ресурсами, на створення яких підприємства витрачають значні кошти. В той же час економія на цих активах означає втрату конкурентоспроможності.

Перш за все, під інтелектуальними капіталом розуміють сукупність формалізованих та неформалізованих знань, які втілені в інтелекті персоналу, технологіях, бізнес-процесах, взаємовідносинах з клієнтами та самим персоналом, і здатні приносити фірмі економічну вигоду та конкурентні переваги. Традиційно інтелектуальний капітал складається із людського, структурного та клієнтського капіталу.

Людський капітал передбачає: освіту та вміння, досвід та ноу-хау, психологічні та моральні якості, новаторство та креативність. Щодо структурного капіталу, він включає: організаційну структуру, управлінські процеси, корпоративну культуру, технічну документацію, технології, програмне забезпечення, інформаційні ресурси. А до клієнтського капіталу відносять: клієнтську базу, взаємовідносини з партнерами, бренди.

Сьогодні існують і чітко виділяються два шляхи до визначення суті інтелектуального капіталу:

1. Інтелектуальний капітал визначається, базуючись на юридичних категоріях, тобто беруться до уваги тільки ті об'єкти, які закріплені на даний момент в правовій базі розвинених країн.

2. Другий шлях заснований на економічній суті і функціях інтелектуального капіталу.

Серед причин, які актуалізують необхідність обліку невідчутних активів, є:

- потреби адекватного відображення в обліку вартості компанії;

- зростання вимог до ефективного управління невідчутними активами – як самого керівництва компанії, так і з боку інших зацікавлених осіб, у тому числі